

VIHAR A BALATONON.

Még semmit se látni.

*A gyűrűző víz szelíden remeg
s a Nap nyitlai elolvadnak rajta.
A fecskék merész íveléssel szállnak,
íjedten nyilalnak, zuhanva csapódnak,
mint a paritlya kőve.
Nyugtalanok.*

*De távoli zúgás kél; azt hinnéd: vonat.
A Balaton mordul s a fák mély dala bong;
lúdbőrös lesz a víz sima háta,
fölszáll a sirály, károg, rikoll,
a nád sziszegve hajlik és remeg
s fölkapják fejüket a komoly, vén fák:
fülükbe súgott a vihar futára.*

*A túlparti hegyekre vad felhő robog,
fekete karját előre nyújtja,
széttérül, mint a Rökk-madár szárnya
s befogja lassan az eget.*

*Megzöldül most a tó fodros háta,
smaragd szín hullámok rontanak a nádnak,
elhallgat a kakuk, el a nádíveréb,
izgatottan susog a bokrok sok lombja,
a fák íjedten tiltakoznak.
A hullámokat vadul veri a szél,
dühödten gurulnak előre, a partnak
s fehér tarajuk messzire kiloccsan.*

*Már porzik az eső a tó tükörén,
a fekete felhő gomolyogva száguld,
villám szakad ki, cikkázva bevág,
felhördül a Balaton, megreccsen az ég
és zeng, zúg a fekete mindenség.
Tűz és víz hullik, szakad, ropog,
jajgat az erdő, tört ágait dobálja,
csak te állasz némán, ember, az elemek közt,
kél kezed ujjai toronyként mutatnak föl,
föl a végtelenbe,
ahonnan reményt és irgalmat vársz,
s ahol a bakacsin felhők mögött
aranymosollyal vár reád a Nap.*

Majthényi György.